

A stylized, graphic illustration of a war-torn landscape. In the foreground, two soldiers in silhouette stand on a rocky outcrop, looking over a village. The village consists of numerous small, simple houses with blue roofs. In the background, there are large, snow-capped mountains under a sky with large, colorful, abstract clouds in shades of orange, red, and yellow. A military helicopter is flying in the upper right portion of the sky.

David Ježek

POSLEDNÍ SLOVA
Z
AFGHÁNISTÁNU

Poslední slova z Afghánistánu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz



David Ježek

Poslední slova z Afghánistánu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.



David Ježek

**POSLEDNÍ SLOVA
Z AFGHÁNISTÁNU**



David Ježek

**POSLEDNÍ SLOVA
Z
AFGHÁNISTÁNU**

Copyright © David Ježek, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7691-410-0

ISBN e-knihy 978-80-7691-559-6 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-560-2 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7691-551-0 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

S maximální možnou pokorou v srdci bych tuto knihu rád věnoval rodinám, blízkým a přátelům padlých vojáků a členů bezpečnostních složek při službě vlasti.



ÚVOD AUTORA

Osobně nejsem zastáncem dlouhého úvodu a vysvětlování, proč autor knihu napsal. Nicméně i já se k tomu musím uchýlit.

Pro život vojáka na premiérové zahraniční operaci je nejčastěji první měsíc tím nejobtížnějším. Je odloučen od rodiny, svých blízkých a přátel. Dostane se do zcela jiné životní situace v cizí zemi a jeho život se prakticky ze dne na den změní. Ač tomu předchází několikaměsíční příprava, kdy je voják vystavován mnoha situacím, s nimiž se může setkat, nikdo jej nedokáže připravit na skutečné ohrožení života.

Zda to, co právě čtete, nazývat knihou, nebo deníkem, ponechám na vašem uvážení. Text pojednává o životě jednoho výsadkáře z Chrudimi a jeho schopnostech adaptovat se na cizí prostředí během prvního měsíce v Afghánistánu.

Nedělám si iluze, že toto dílo změní literární svět, ale s nadějí v srdci doufám, že detailní subjektivní pohled by mohl širší veřejnosti a zájemcům o dané téma vytvořit lepší představu, jaké pocity voják při odloučení zažívá.

S upřímnou pokorou si uvědomuji, že text není dokonalý. Kdyby mě v mládí napadlo, že někdy vydám knihu, zřejmě bych k tomu zaměřil i své vzdělání. Místo toho ovšem jako vystudovaný tělocvič umím poměrně zdatně kopat do míče a udělám pár hezkých kliků. Přesto doufám, že si čtení užijete a snad vás i něčím obohatí.

- 1 | Veškerý autorův zisk z prodeje knih bude věnován Vojenskému fondu solidarity.
- 2 | Originální zápis deníku obsahoval velké množství vulgarismů. Ačkoliv jsem zastáncem toho, že vulgarismy do knihy nepatří, bylo nezbytné některé hrubší fráze zachovat. Nepublikovatelné výrazy byly nahrazeny sofistikovanějšími (např. lump, padouch, bambula, uličník apod.).
- 3 | Veškeré ilustrace vytvořil autor textu s cílem přiblížit čtenářům jeho osobní rozpoložení během nasazení v Afghánistánu a při plném vědomí, že není profesionálním ilustrátorem.
- 4 | Některé informace nejsou z důvodu zachování utajení citlivých informací v knize uváděny.
- 5 | Jména osob jsou z důvodu bezpečnosti zmíněných osob nahrazena fiktivními jmény nebo přezdívkami.

ROZLOUČENÍ

„Takže zdar! Pozdrav do kamery říkám už poosmé a doufám, že tentokrát to vyjde a snad z toho něco vznikne. Párkrát se mi kamera vypla, párkrát jsem mluvil jak blb a jednou jsem se styděl a zapomenul, o čem chci mluvit. Fůůůůůůů...“

Hlasitý povzdech byl pomyslnou tečkou k úvodu videa.

„No... vypadá to, že kamera jede, otázkou tedy zůstává: Jak začít? Jsou dvě možnosti, za kterých vidíte toto video. Ta první vypovídá o zradě mého kamaráda Michaela, který si ze mě udělal tak zvaný dobrý den a na video se podíval čistě ze zajímavosti a pro pobavení, případně ho ukázal ještě někomu dalšímu. Ty hajzle! Tak tohle máš za sto koleček na buzeráku, ty zrádče!“

S úsměvem na tváři ovšem plynule pokračuji dál.

„Pokud jde o druhou možnost..., tak toto video je v podstatě mé rozloučení s životem – rozloučení s vámi.“

Nyní již bez úsměvu.

„Aktuálně je 15. 10. 2019 a zbývá pouze pár hodin do odletu. Nepřipouštím si žádné černé myšlenky, které by mohly předpovídat jakoukoliv komplikaci nebo neštěstí, ale jelikož jsem neustále odkládal sepsání vlastní závěti, rozhodl jsem se využít moderní technologie k zdokumentování svých posledních slov pro rozloučení s nejbližšími.

V představách jsem měl krásný motivační proslov o tom, co vše jsem zažil a jak jsem žil naplno, ale nyní chápu, proč si mnoho lidí

své proslovy sepisuje. Je velmi obtížné takto hovořit, a abych se přiznal, vůbec nevím, co říct, jak začít ani jak formulovat všechny své myšlenky. Skutečnost, že toto jsou má poslední slova, kterými se chci rozloučit a poděkovat všem nejbližším, vytváří smíšené pocity, protože mi vše přijde nedostatečné a malicherné.“

Půlnoční ticho v místnosti narušuje pouze tikot vteřinové ručičky nástěnných hodin a z chodby se ozývají kroky kolegů, kteří zítra odlétají se mnou.

„Doufal jsem, že to, co se stalo, se nestane – osobně si myslím, že moje chyba to nebyla, protože mám plnou důvěru ve své schopnosti.“

Mírně jsem se pousmál, abych ukázal svůj nadhled i sebedůvěru.

„Lépe řečeno – doufám v to. Pokud jsem nyní po smrti..., je to hrozné..., zejména pro mě..., ale ještě horší by bylo, kdyby zemřel i někdo další z kolegů kvůli mně. Je opravdu obtížné takhle mluvit, protože si nedokážu představit konečný dopad mých slov a jaký tím zanechám odkaz.“

Toto video na rozloučení jsem již jednou dotočil celé, ale už v průběhu natáčení jsem z něj měl pocit, že je až moc depresivní. Rozhodl jsem se podívat se na svůj výtvar, abych jej kriticky zhodnotil. Po jeho zhlédnutí jsem si sám pro sebe řekl: Tak to je úplně nejvíc depresivní.

Rozhodl jsem se, že udělám nějaké, které nebude tak depresivní, ale i tak nevím, co říkat, což je celkem depresivní...

Každopádně všem, co mě znali, bych chtěl ze srdce poděkovat za to, jak se ke mně chovali, za to, že jsem se cítil v kolektivu oblíbený a milovaný mezi svými nejbližšími. Pocitově, mám kolem sebe nepřátel tak málo, že by mi na jejich počet stačila přední pac-ka tapíra, avšak i těm bych chtěl poděkovat, protože to vše utvářelo můj život a mohl jsem si vážit nejrůznějších drobností.

Celý život jsem se bál smrti... No bál... Já jsem se nebál smrti. Bá-
l jsem se toho, že zůstanu zapomenutý. Bá-
l jsem se toho, že můj

život se stane zbytečným a že láska a energie vložená do mé výchovy přijde vniveč. Vlastně i vy mě můžete po smrti nyní udělat ještě šťastnějším. Ten, kdo mě zná, tak ví, že většina mého života je úzce spjata se sportem, ve sportu jsem našel svou závislost, vizi i životní smysl. Pokud bych si mohl vybrat, co bych chtěl, aby po mně zůstalo, a zároveň jsem byl nohama na zemi, byl bych nesmírně rád, kdybyste alespoň jednou týdně vykonali nějakou sportovní činnost pro sebe – šli si zaběhat, zacvičit, cokoliv. To vše v pozitivní vzpomínce na to, kolik lidí na světě žilo a zemřelo dříve, než museli. Druhou věcí by byl akt projevení dostatečného množství lásky svým nejbližším dřív, než bude pozdě. Kolik lidí by za tu možnost dalo vše, aby mohlo zažít ten pocit pohlednutí do tváře milované osoby ještě jednou. Za možnost říct děkuji.

Snažil jsem se žít tak, abych inspiroval jiný...”

Zde to vypadalo, že video ukončím. Přival emocí a představy toho, že v době, kdy se na toto video koukají moji nejbližší, já jsem již po smrti a nic víc jim nikdy neřeknu, mě absolutně pohltit. Říká se, že správný chlap nikdy nebrečí. Pokud bych tedy chtěl zachovat svou důstojnost, pojďme si zde zahrát hru na to, že mi zrovna spadlo něco do očí a těch padesát vteřin ticha byla čistá náhoda.

„... Abych pravdu řekl, nechci video protahovat více, než je nutné. Byl bych velmi nerad, kdyby z videa na rozloučení vznikl slovní průjem mých myšlenkových pochodů, kdy se při mém rozloučení začnou lidi nudit.

Mohu říct s jistotou, že já svůj život nanejvýc miloval a zemřel jsem šťastný. Samozřejmě je toho mnoho, co bych chtěl zažít, co bych změnil, co bych udělal jinak, ale v komplexnosti? Vše bylo dokonalé. Neříkám, že jsem nedělal chyby – dělal jsem jich mnoho a upřímně jich lituji, ale vždy jsem se z nich snažil poučit. A pokud jsem se nepoučil? Tak se stejně nic vážného nestalo, je přeci zbytečné se trápit.“

S pokrčením ramen a úsměvem jsem zakončil další část svého monologu.

„Ani nechci, aby kvůli mně někdo truchlil či plakal – ovšem oslavný tanec z mého skonání by mi radost také neudělal...“

Zde jsem si spíše sarkasticky odfrknul, než že by mi bylo do smíchu.

„Je opravdu obtížné smysluplně mluvit v tomto kontextu – kombinovat vtípky, které vlastně ani nejsou vtípky, a zároveň zachovat vážnost. Opět se musím opakovat, že mi nedochází, s jakým odstupem na toto budete koukat. Můžete zkusit zapřemýšlet, jak by vypadala řeč, kterou se loučíte. Nevíte, kdy ji někdo uvidí... Zda to bude zítra... Za měsíc? Za pět měsíců? Co říct v takový den?

Rád bych řekl, že kdybych věděl, co se stane, žil bych lépe..., že bych na konci každé konverzace pronesl nějakou pamětihodnou větu, že bych každý den prožil lépe, prožil ho jako svůj poslední. Ale copak je to vůbec možné?

Mnozí lidé z armády, ale i z mého okolí pro mě byli více než jen obyčejní přátelé. Svěřoval jsem se jim s tím, co mě opravdu trápilo, a bral je jako rodinu. Budu rád, když se vám bude dařit nejlépe, když budete šťastný, a hlavně aby váš poslední den nastal v moment, kdy na to budete připraveni. Ne jako v mém případě...“

Dopřál jsem si krátkou odmlku na utřídění svých myšlenek a dotažení svých posledních slov.

„...ač jsem byl skutečně šťastný člověk. A lidi... přestaňte pomlouvat! Vždy je lepší jít do drobné konfrontace než zbaběle pomlouvat někoho za zády, tím se nic nezlepší.“

No... již to nebudu déle prodlužovat – věci, co mám ve skříni, tak ať si rozeberou kluci z roty podle potřeby. Požádám o předání dalších videí na tomto flash disku určeným osobám... A to je asi tak vše. Tak pic.“

Zasmál jsem se, aby to vypadalo, že je konec videa, ale věděl jsem, že takhle to nemohu zakončit.

„V mých představách, jak jsem již uváděl, bylo, že natočím ohromně inspirativní rozlučkové video, že po zhlédnutí videa se lidem změní život a budou šťastný až navěky, že v podstatě změní vesmír – ale teď tuším, že mé poděkování a rozloučení ani nepůsobí jako poděkování a rozloučení. Více času ovšem nemám, a tak aby pointa videa došla svého naplnění:

Díky za život, který jsem měl.

Díky za lásku, kterou jsem cítil.

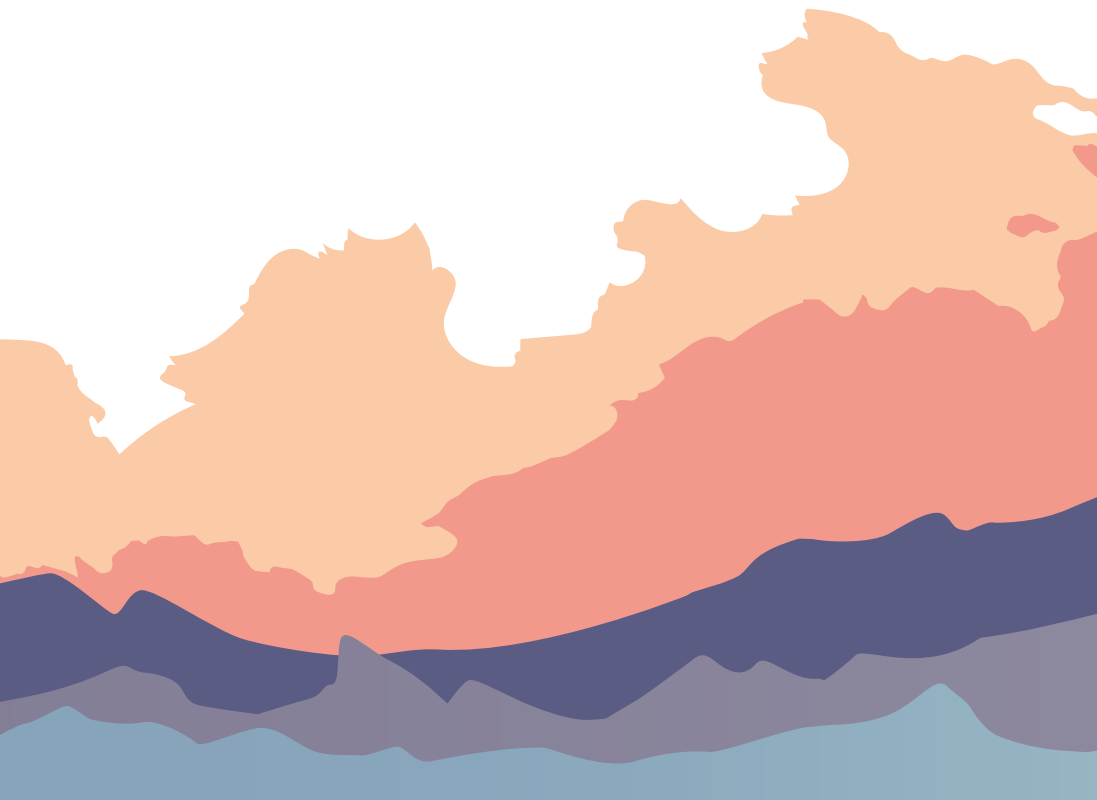
Díky za váš čas, když já o svůj už přišel.

Díky za vše.“



Obsah

Úvod autora	7
Rozloučení	9
Resolute support	19
My jsme to dokázali!	33
All clear	45
Honza mi vypíná budíky	67
Dismount	81
Chrudimský samozáďer	87
Incoming!	93
První qrf	103
Disney	107
Medevac	111
První krev	115
Jiří tkadlčřík	119
Pytle na mrtvoly	125
Druhá krev	129
Tak co myslíš? Umřeme?	133
První atentát	139
The game changers	145
Everyone farts	149
Pisoár	159
Afghánské pohoštění	163
První patrola	167
Spočňi!	177
Toyota	184
R. I. P.	187
Konec je začátek	194
Poděkování	201



OPERATION

RESOLUTE
SUPPORT



OPERATION RESOLUTE SUPPORT

den první

Snážil jsem se potlačit nepřeborné množství myšlenek, které na mě čekaly v pomyslné myšlenkové frontě, a ač jsem byl značně unaven, prostě se usnout nedalo. Ty videa jsou fakt hrozný! Měl bych to jít přetočit! Jedna z nejhlasitějších myšlenek ve mně právě rezonovala. Naštěstí jsem před pár lety objevil jakousi superschopnost, která mi s poměrně vysokou úspěšností umožňovala usnout během několika vteřin. Stačí ležet v posteli a říct si, že předtím, než půjdu spát, musím ještě něco udělat. Musím si ještě připravit věci na zítra! A v ten moment spím.

Po dvou hodinách spánku jsem se vzbudil. Cítil jsem se jak po bujaré noci v techno klubu. Techno je jediný hudební styl, kterému se vyloženě vyhýbám, a na party skoro nechodím. To už je úděl asociálů, jak o sobě rád tvrdím, ale většinou mi to nikdo nevěří. Je 02:48. Oblékám si svou „pískovou“ uniformu. Jdu dlouhou chodbou kasáren na vedlejší četu za kamarádem Kašičkou. Potřebuji přijít na jiné myšlenky a popostrčit čas, alespoň na 03:15. To je čas našeho posledního nástupu v Chrudimi před odletem do Afghánistánu.

Voják má chodit vždy pět minut předem, aby se na něj nečekalo. Pokud je nováček, tzv. myšák, v Chrudimi přibližně prvních pět až osm let, je vhodné chodit pět minut před zmíněnými pěti minutami. Rád bych se vám představil. Ahoj, já jsem Myšák.

„Nazdár, klucí. Tak co? Jste fresh? Letíme do Afgošé?!“ pozdravil jsem osazenstvo týmovky ve dveřích.

Vedle Kašičky sedí Megamysl – jeho hlava má tvar obrácené hrušky, navíc není příliš vysoký, tak to prostě k němu sedí. Nerozlučná dvojice se stejným sarkastickým smyslem pro humor, který mi je tak blízký. S krvavýma očima a sluchátky na uších se na mě otočí od rozehrané hry.

„Nazdárek, Bodliňáku. Fresh úplně zrovna ne. Máme dost práce,“ ukazuje Megamysl nosem na počítač. Více se už nenechají rušit a pokračují v hraní Age of Empires.

„Tak co, vyspali jste se trochu?“ nenechám se jen tak odbýt.

„Jézo, neblbni. Říkám, že máme spoustu práce, copak to nevidíš?“ podivuje se s úsměvem mé zbytečné otázce Megamysl.

„Sakra, to je lump zlobivej, jsem mrtvej, kámo!“ vstupuje do konverzace Kašička.

Jsem odhodlaný vytrhnout je z virtuálního světa. Dalšími zbytečnými otázkami se mi to nakonec daří a chvíli si povídáme o nepodstatných věcech. Jen tak mimochodem zkontroluju hodinky na ruce.

„Ty vole, nástup, hoši!“ Vyrážíme ze dveří a sprintujeme na nástupiště. Stíháme to jen tak tak. Je 03:14. Jak již víte, není zrovna optimální chodit takhle načas. Naštěstí to všichni berou s humorem.

„No jó, kluci letí do Afgošé, tak už jsou mazáci,“ slyšíme z davu, ale atmosféra je velmi uvolněná, a tak se tomu všichni zasmějí.

Nástup je pouze formalita, aby se velitel ujistil, že jsou všichni v práci. Sděluje nám informace k přesunu na letiště. Tam se dozvíme více. Všichni jsou překvapivě v dobrém rozpoložení. Dnes budeme usínat na základně vzdálené více než šest tisíc kilometrů.

Ve 03:30 už sedíme v zadní části korby vojenské tatry a odjíždíme na vojenské letiště v Pardubicích, kde zahajujeme „vyčkávání“. Tato činnost je výsadkářům poměrně dobře známá. Její zvládnutí je jedním ze základních předpokladů, jak zdárně vykonávat svou profesi. Vyčkávání na přílet vrtulníku se někdy protáhne na mnoho hodin a poté se může dále vyčkávat na vhodný vítr pro nácvik. Vyčkává se při taktice v lese. Vyčkává se prostě všude a velmi často, aby vše proběhlo ve správný čas. V průběhu vyčkávání se dozvídáme, že odletíme mezi 10. a 12. hodinou. Máme tedy dostatečný prostor na vyčkávání.

Mnohým stále nedochází, co nás čeká. Sen mnoha vojáků a lidí, které toto téma zajímá. Být součástí zahraniční operace. V letištní budově je drobné občerstvení a každý svou činnost vykonává, jak nejlépe dovede. Někdo spánkem, jiní hraním her na mobilu, povídáním si o tom, jak probíhalo loučení s rodinou. Já píšu tento text.

V 06:15 přijíždí velitel útvaru a vrchní praporčík. Děkují nám za dobře odvedenou práci v rámci přípravy, snaží se nás podpořit a povzbudit, loučí se a přeji nám šťastný návrat.

„Běda vám, jestli se někdo z vás nevrátí! Nezapomeňte, že pot šetří krev!“ Výsadkářské motto samozřejmě nemůže chybět. Odpovídáme jednohlasným zvoláním „ZDAR“.

V 06:30 je zahájen přesun na Letiště Pardubice. Zde krátce vyčkáváme, klábosíme, stěžujeme si na to věčné čekání. To je jedna z mnoha věcí, která vojáky spojuje: neustálé brblání. Jedno ze základních poháněcích impulzů v rámci utužování vztahů mezi vojáky. Kolega vedle mě huláká něco o stupiditě organizování a neustálého mrhání časem čekáním. V tu chvíli si zrovna říkám: „To čekání je na ... prd“. Vzájemné sympatie okamžitě vzrostou.

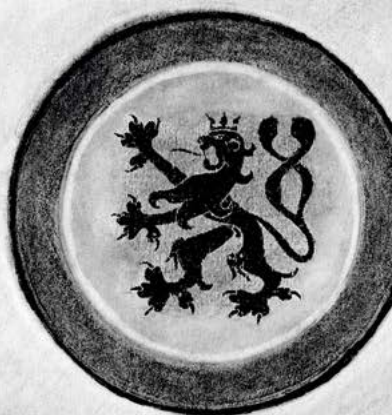
Po krátké době je zahájeno odbavování zavazadel do letadla s následnou kontrolou vojenské policie, zda nepřevážíme zakázané věci – tekutiny, nože, zbraně, baterky... K mému překvapení u odbavení potkám kamarádka z basketbalu a kolegu z vojenské

TURKMENISTÁN

CHRODIN

ÍRÁN

OPERATION
RESOLUTE
SUPPORT



AFGHÁN



policie, který se mnou před pár lety nastupoval na základní vojenský výcvik do Vyškova. Připadám si trochu jako hrdina.

„Jézo, mohl by ses posunout a přestat nabalovat? Jsou tady další lidi!“ dobírá si mě Kašička.

„Drž hubu, to je jen kámoška!“ bráním se s úsměvem.

„Já taky mluvím o tom týpkovi!“ vytasí se pohotově. Nic vtipného mě nenapadá, a tak předstírám, že to neslyším. Tuhle přestřelku vyhrává.

Navenek se samozřejmě chovám normálně, nemyslím si o sobě, že jsem hrdina. Vždy mě iritovalo, když se někdo choval nadřazeně, byl arogantní nebo machroval. Prohodil jsem s nimi ještě pár slov a šel vyčkávat na letadlo.

V 10:58 nastává moment, na který se čekalo. Po třech a půl hodinách se potvrzuje, že naše vyčkávání není zbytečné.

„Seberte si všechny své věci a nastupovat do letadla!“

Schovávám deník a batoh si házím na záda. Mačkáme se ke dveřím vedoucím na ranvej, kde vyčkává naše letadlo. Připomíná to akci na máslo v hypermarketu, kdy zákazníci s nákupními vozíky čekají na onu slastnou minutu, až se dveře otevrou a oni budou moci vběhnout dovnitř, s ohromnou vervou, odhodláním a chutí ulovit si svůj vysněný produkt.

Mnoho mých kolegů si jako malé děti fotí letadlo a cestu k letadlu, jak si „řapou“. Dalo by se to připodobnit oblíbeným hláškám z dovolených: Vyfoť mě pod vodou s rybami. A teď mě vyfoť pod vodou bez ryb. A tak dále.

Jelikož jsem již vyzrálý muž, mohu hrdě prohlásit, že vytahovat mobil a fotit mi přišlo směšné. Letadlo jsem viděl mnohokrát, tak proč ho fotit! Sáhnu l jsem do kapsy, vytáhnul svou akční kameru a začal si svou cestu natáčet.

Letadlo mělo čtyři podélné řady sedadel a v zadní části byl nákladový prostor. Samo o sobě nebylo ničím speciální a rozhodně nepřekypovalo luxusem. V kuloárech naší rotace dokonce zazně-

lo, že letíme jako dobytek, na což někdo reagoval, že to není pravda, že dobytek se má lépe. Nicméně letadlo Boeing C-17 Globemaster bylo ohromné. Pokud si chce někdo postěžovat, důvod si vždycky najde.

Byl jsem naprosto fascinován. Nejsme přeci modelky, jsme vojáci. Vedle mě seděl můj budoucí spolubydlící Honzík, nalevo náš vojenský kaplan Padre.

Každý voják ví, že situace se může změnit během okamžiku, a dokud nevystoupím z letadla na letišti v Afghánistánu, stále nebudu věřit tomu, že tam letím. Část naší čtyř letěla před námi v minulém týdnu. Dorazila na letiště, ale hodinu před odletem jim let zrušili. Vše se přesunulo na jiný den. Všichni se tedy vrátili zpět za svými rodinami, s kterými se již rozloučili. Situace na bojišti se mění mnohem rychleji než počasí, nicméně toto nebyl ten případ.

Přesně ve 12:00 jsme vzlétli. Let nebyl zrovna pohodlný a nalézt polohu, ve které se vám bude příjemně sedět několik následujících hodin, bylo obtížné. Snaha o spánek? Na to jsem mohl zapomenout hned po startu. Hluk motoru, klimatizace, odporu vzduchu nebo já nevím čeho byl tak enormní, že si téměř všichni vzali sluchátka nebo špunty, co se nosí při střelbě. Bylo tedy vyloučeno, abychom si povídali. Většina z nás koukala do mobilu, nebo si pustila film. Dopisoval jsem si deník a snažil se vnímat celý prostor. Vryt si do paměti každý záhyb letadla, každou nejniternejší emoci a vdechnout atmosféru napětí z nadcházejících zážitků. V tento moment jsem opravdu plně přítomen (teda až na to, že čumím do bloku a píšu tato slova). Hodnotím svůj prožitý život a ve střípcích si vzpomínám na silné okamžiky. Nicméně nemohu strávit celý svůj let psaním, protože pokud vyjde můj plán a budu mít nějaký materiál k vydání knihy, kromě letu by se do ní nic nevešlo. Promrhám tedy pár hodin sledováním filmu.

Čas hodinových ručiček se posunul a ukazoval, že je právě tři čtvrtě na Afghánistán. Pilot ohlásil, že do 10 minut přistáváme.

Přesněji: něco jsme slyšeli, rozumět ale nebylo vůbec ničemu. Zdálo se mi, že jsem zaslechl anglickou číslovku „ten“. Snad pilot není Čech, který třeba říkal „držte se stěn“. V ten moment se ve mně odehrála řada emočních pochodů. Trocha radosti, krátká modlitba, aby přistání proběhlo v pořádku, trocha strachu, napětí a samozřejmě ohromná dávka očekávání.

Jsme zde. Živí. Letecká základna Bagráh. Doba letu 6 hodin 59 minut. Taký už mohl pilot tu minutu někde natáhnout.

Přistání bylo hladké, po výstupu z letadla jsme rovnou nasedli do autobusů, které nás převezly k letištní hale. Uvnitř nás již očekával velitel rotace.

„Chápu, že všichni máte mnoho emocí, ale požádám vás o ticho. Pokud někdo potřebuje na záchod, jsou na konci chodby. Jinak se nevzdalujte z tohoto prostoru a vyčkávejte!“

Prostě klasika.

Dlouhé chvíle během vyčkávání jsem trávil rozhovorem s Honzíkem, Fyzikem a Baťou – s kluky, s nimiž jsem strávil většinu času během celé přípravy.

„Zdá se to jenom mně, nebo je tu hrozný vedro?“ odfrknul si Fyzik a hřbetem ruky si přejel po čele, na kterém mu vystupovaly kapičky potu.

Honzík se zadíval na displej telefonu. „Ukazuje mi to tu dvacet stupňů, ale zadek mám zpocenej, že když bych si místo toho sedl do vody, ani bych to nepoznal.“

„No ještě chvíli tu budeme stát a já nepoznám, ani kdybych si sednul do bahna, jestli chápete,“ poznamenal jsem, načež jsem byl odměněn smíchem a komplimentem, že jsem debil.

Ještě chvíli jsme jako excelentní rosníčky hodnotili počasí od tlaku přes rosný bod až po čistotu ovzduší, než zazněl pokyn, abychom postoupili k odbavení k mariňákům. Chopil jsem se svého velkého batohu, tzv. gorily, neprůstřelné vesty a menšího batohu, v součtu cca 70 kilogramů váhy.

K potěšení většiny ryze mužského osazenstva mé rotace byla součástí odbavovacího družstva mariňáků i jedna žena. Musím přiznat, že svým půvabem by na tanečním bále dlouho nezůstala bez nápadníka. Navíc udělala školáckou chybu, když nás všechny při odbavení s úsměvem vždy mile pozdravila a vítala v Afghánistánu.

Strávit několik měsíců mezi samými chlapy je náročné. Slovní projevy při zhlédnutí dívky jsou den ode dne intenzivnější a překračují hranice i té nejdivočejší fantazie. To, co bylo možné zaslechnout po prvním dni odloučení, zde musím publikovat s lehkou romantickou korekcí.

„Ty jo! Koukněte na ni! Ta má tak krásné oči. A ten impozantní úsměv!“

„Kdyby jen oči a úsměv! Ona má i úžasný charakter.“

„Hoši, tak tu si vezmu za ženu! S tou si budu večer předčítat Goetheho!“

Pomyslné vyvrcholení nastalo, když mariňacka v batohu mého kolegy objevila neobvyklou hračku pro dospělé: „Oh my gosh, what the fuck!“ Jednalo se o anatomicky tvarovaný zadek. Všichni v okolí se hlasitě rozesmáli, protože onen kolega v tom byl samozřejmě nevinně. O to větší to byla prdel. Zadek skončil v koši a my jsme mohli být rádi, že u toho nebyl velitel rotace. Těžko říct, zda by byl rovněž tak pobaven.

Po odbavení jsme naložili všechny věci do připravených nákladů a zaujali svá místa ve žlutých autobusech. Fanoušek seriálu *The Simpsons*, který jistě očekával, že řidičem bude Otto Mann, by byl ovšem zklamán. Ani ta žlutá barva nebyla úplně žlutá, ale spíše hnědo-černá. Zřejmě i autobus si už v této zemi prožil svůj příběh. Připadal jsem si jak Alenka v říši divů. Úplně obyčejný strom byl naprosto neobyčejný. Prach, který vířil za jedoucím autobusem, byl úplně jiný prach než ten, který běžně víří za autobusem. Malá větrací okna se otevírala úplně jinak, a přitom stejně. Dokonce i hlad, který jsem měl, byl jiný než ten, co mívám doma.

Má mysl pracovala jakoby v jiných otáčkách. Stát, ve kterém jsem se aktuálně nacházel, jsem ještě před pár lety vnímal jako oblast, kam se nikdy nechci podívat a na níž mě nic neláká. Neměl jsem ani chuť jet na misi. To vše se změnilo v momentě, kdy byla oficiálně zahájena příprava. Pocítil jsem neutuchající chuť uplatnit svůj výcvik, získat nové zkušenosti a posunout svůj život na další úroveň. Nyní jsem vše vnímal daleko více barevněji. Ačkoliv vše tu bylo v pískové barvě.

V autobuse jsem seděl vedle jednoho kolegy, který na této základně už jednou byl. Během cesty mi vyprávěl, kde se zrovna nacházíme. V tu chvíli jsem ho vnímal spíš jako průvodce v cizím městě. „Nyní po své levé ruce vidíte nádherné barokní lemování okenních ráků ze sedmnáctého století, které pro svou krásu často bývají připodobňovány k Michelangelově fresce Posledního soudu.“

Skutečnost ovšem byla poněkud jiná.

„Ty vole, čum... tamhle jsme bydleli. Hned u vstupu jsme měli hajzly, které smrděly jak prase, až k nám do pokojů. Slyšel jsem, že tam minulej rok vletěla raketa, tak to očividně nechali být. Hovada...“

Cesta z letiště trvala bezmála půl hodiny. Po příjezdu na základnu Ronco jsme se začali ubytovávat. Byla to jedna z nejrychlejších akcí toho dne, protože DFAC byl otevřen do 00:30, takže jsme jen hodili věci do pokoje a běželi na jídlo.

„Ty vole, dělej...“ říkám Honzíkovi, „čeká se už jen na tebe!“

Ve skutečnosti se čekalo na mě. Otočil se ve dveřích a šel napřed.

Před příletem jsme byli upozorňováni, abychom se vyhnuli smaženým jídlům, kořeněnému masu, zelenině, která není tepelně upravená, vodu jsme měli pít jediné balenou. K večeři jsme si proto všichni dali chicken wings od každého druhu pár, naložili si syrovou zeleninu a vzali si plechovky koly Dr. Pepper. Bylo to naprosto dokonalé. Extrémně sladká kola, výrazně kořeněné maso a zelenina. Naše chuťové pohárky nám děkovaly.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Poslední slova z Afghánistánu***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.